

ранило, току-що помилвано отъ слънчевъ лжчъ, бива пакъ затрупано отъ новъ снѣгъ. Но, нищо; навежда глава, събира бѣлитѣ си листчета и търпеливо чака. Въ него надеждата е цвѣнала. Покрито съ снѣгъ, то не измръзва и дочаква хубави дни. Какъ всички го обичаме за

тази му смѣлостъ и безумно геройство?

Луковичката му, въ която има натрупана отъ миналата година готова храна, лежи на топло въ гниещата горска шума. И щомъ снѣжната покривка надъ нея се стопи или изтънѣе, то не чака: пжпката му пробива земята и снѣга съ остритѣ връхчета на двата си зелени листа, скжсва се тънката ципа, която обвива цвѣта и той клюмва надолу, понеже дръжчицата му е тънка. Тритѣ бѣли цвѣтни листчета образуватъ стрѣха, която пази тичинкитѣ да се не намокрятъ.

Минаватъ дни. Слънцето все по-силно лѣе свѣтлина и топлина. Снѣжната покривка я нѣма вече; само тукъ-тамъ, въ падинки, кждето вѣтърътъ е натрупалъ повечко снѣгъ, още се виждатъ прѣспи.

Кокиче